

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás

Vyšlo: 4.12.2012

Číslo: Ročník 22 (2012), Číslo 4

Sekce: Šumné knihovny

Název článku: Městská knihovna Jaroměř a nejmladší ředitelka knihovny v náchodském okrese

Autor: Adéla Záveská a Marta Lelková

Zdroj: <http://www.svkhk.cz/Pro-knihovny/Zpravodaj-U-nas/Clanek.aspx?id=20120402>

Městská knihovna Jaroměř a nejmladší ředitelka knihovny v náchodském okrese

Adéla Záveská a Marta Lelková

Říká se, že mládí je nerozvážené a na vedoucí postavení musí člověk dorůst. Já se k tomuto názoru taky přikláním. Občas se stane, že se obecně zažitá pravidla poruší. A nemusí to být na škodu.

Utvdila mne v tom návštěva v jaroměřské knihovně. Ne že bych její ředitelku Mgr. Adélu Záveskou vůbec neznala. Párkrát jsme se viděly na různých pracovních setkáních, ale v její knihovně jsem ji měla tu čest navštívit poprvé. A musím říct, že jí to tam „sluší“. Na své pozici působí 2 roky. Žezlo převzala po paní ředitelce Věře Sílové, která odešla do důchodu. Knihovna, kterou řídí, nepatří mezi nejmenší. Služby poskytuje asi dvanácti tisícům obyvatel. Celý provoz zabezpečuje sedm knihovnic. Půjčuje se na třech místech: v hlavní knihovně a dvou pobočkách. Pobočky Josefov a Zavadilka jsou otevřeny pro návštěvníky 3krát v týdnu. V hlavní knihovně jsou k dispozici svým čtenářům 4krát týdně. Každý pracovní den můžete využít služby některé z jaroměřských knihoven, což je někdy docela složité zabezpečit personálně. Stačí, když některá z knihovnic onemocní nebo čerpá dovolenou, a paní ředitelka má o program postaráno. Není pro ni problém za kolegyni v provozu zaskočít. Je to děvče do sucha i nepohody.

Za ty dva roky se se svým postavením dokonale sžila a zakomponovala do chodu knihovny nové aktivity. Přidali se k akci Noc s Andersenem, kterou do té doby pro děti pořádaly místní školy. Teď se na přípravě a realizaci podílí i knihovna. Pasování na čtenáře je u nich taky novinkou. Děti pasuje sám císař Josef II. díky spolupráci s Městským muzeem Jaroměř. V pobočkách kromě základních služeb probíhá společné čtení pro seniory, schází se tam klub Smajlík a provozují herní klub. V dětském oddělení v hlavní budově je každý týden připravena beseda pro děti ze školní družiny. Co je snad ještě důležitější, paní ředitelka má jasno v tom, že dobré vztahy v pracovním kolektivu jsou nesmírně důležité. Ví, že je potřeba je budovat. A taky to aktivně dělá. A zatím se jí to daří. (Nevím, jestli to není tajné, ale dozvěděla jsem se, že ráno v práci začínají společnou snídání, u které proberou, co je v ten den čeká. Docela dobrý nápad, že?) Od kolegyň jsem na ni slyšela jenom slova chvály. Řekla bych, že duch v knihovně je velice pozitivní a je příjemné tam pobýt. A co jí na postě ředitelky nejvíc potrápilo? Zkušenosti s prací v knihovně před nástupem do Jaroměře měla, potřebné knihovnické vzdělání taky. Ale být ředitelkou nějaké organizace je něco úplně jiného. Až když to člověk dělá, pozná, jak propastný je rozdíl mezi teorií vštěpovanou vysokou školou a praxí. I když vás na vysoké škole ubezpečují, že po jejím úspěšném absolvování jste dobře připravený do vedoucích pozic, je to jenom půlka pravdy. Ředitel knihovny není jenom knihovník, musí být trochu i ekonom a vyznat se v různých právních předpisech, aby knihovnu i sebe nedostal do nějakých vážnějších problémů. Ale i tohle svou pílí zvládla. Přeju jí i knihovně hodně slunečných dnů a ještě více spokojených návštěvníků knihovny.

Víc o sobě prozradila paní ředitelka ve svých odpovědích na následující otázky.

Tradiční otázky redakční rady:

Knihovnická praxe (pár vět o tom, čím jsem prošla)

Knihovnictví jsem začala studovat na Slezské univerzitě v Opavě v bakalářském programu a v navazujícím magisterském jsem následně pokračovala na Masarykově univerzitě v Brně. Už během školy jsem spolupracovala s knihovnami v Červeném Kostelci a v Náchodě, kde jsem získala především spoustu praxe. Po ukončení studia jsem nastoupila do Městské knihovny Červený Kostelec, kde jsem pracovala na pozici katalogizátorky a v půjčovně pro dospělé. Byly to skvělé 4 roky s výbornými kolegyněmi. Pak se objevilo výběrové řízení na ředitelku

Městské knihovny Jaroměř, které jsem šla zkusit, abych získala také nějaké další zkušenosti. Výsledek dopadl tak, že jsem se opravdu stala ředitelkou Městské knihovny Jaroměř a už dva roky jsem právě tam s neméně skvělými lidmi.

Jakou knížku mám na nočním stolku?

Jednu rozečtenou – Pullman, Philip: Tygr ve studni. Jednu čtenou – Flanagan, John: Hraničářův učeň. Ztracené příběhy. Jednu čekající – Pratchett, Terry: Noční hlídka. Jedna v kabelce – Žiju, jak dýchám. A o těch, co čekají v knihovně, ani nemluví.

Oblíbený knižní hrdina nebo knížka

Oblíbený knižní hrdina je nejspíš zrovna ten, o němž je knížka, kterou právě čtu. Pokud by mě nebavil on, nebavila by mě ani kniha. Ale nejoblíbenějšího knižního hrdinu jako takového asi nemám.

O čem by měla být knížka, jejíž děj bych chtěla prožít?

O dobrodružství, o vítězství dobra nad zlem, kde jsem já na straně dobra, o velké lásce, prostě o všem, o čem má dobrá knížka být.

Knihovnická vzpomínka (první nebo zajímavé setkání s knihovnou)

Tak tohle je pro mě nejtěžší otázka. Knihovna a knihovny jsou pro mě celek, kus mého života, a jako celek je vnímám. Snad jedna věc, která mě napadla v rámci setkání s knihovnou. To je budova Krajské vědecké knihovny Liberec. Já jsem schopná (možná) pochopit záměr architekta a myšlenku celé stavby, ale v okamžiku, kdy se do pátého patra dostanu jen po schodech, skrz které je vidět dolů, nebo proskleným výtahem, jsem odepsaná. A když máte potom v 5. patře místo zábradlí jen sklo a před Vámi je ta hloubka pěti pater... Nic horšího jsem ještě nezažila. A teď si tam nejděte, když jste tam přijeli na seminář.

Co mě v knihovně nejvíc baví?

Ta různorodost. Málokdy je jeden den stejný jako druhý. A když si potřebuji odpočinout od všech „intelektuálních“ prací, můžu jít a přerovnat sklad a tu práci za sebou opravdu vidím.

Jak si poradíš s tzv. „otravným čtenářem“ (případně kolegou)?

Otravné kolegy samozřejmě nemám! A nic jako otravný čtenář přece neexistuje! Kdyby přece jen někdo takový z řad čtenářstva existoval, zařala bych zuby a snažila se mu vyhovět s tím, že bych ho primárně naučila s naším online katalogem, aby si mohl sám hledat knihy, které potřebuje.

Co mě vždy potěší?

Pochvala. To se pak vznáším, jsem nejšťastnější a nejspokojenější a mám dojem, že život za něco stojí a nebe je bez mráčku. A pak ještě nové knihy, ty mě také vždy potěší. A do třetice, když se něco povede. Ať už beseda, herní klub, stěhování.

Co mě zaručeně našťve?

Blbost. Zloba. Nenávist.

A ještě jedna novinka. Ony už se nedělají korektury před vydáním knihy? Já chápu nakladatele, že chtějí stáhnout cenu dolů, ale četli někdy svoje knihy po jejich vydání? Vždyť je to strašné. Tolik chyb v textu, nejen gramatických, ale i faktických. Překladatel si splete jména osob, ve Wordu mu tam skočilo místo dveře garáž, a vy pak čtete v historickém románu, jak hlavní hrdina rozkopl s mečem v ruce garáž. Vždycky se ve škole říkalo: „Pokud se chceš dobře naučit gramatiku, hodně čti. Uvidíš to a pak už ti to nepůjde napsat špatně.“ Bohužel dnešním dětem čtení nepomůže. A mnohdy je může i odradit.

Čím dělám nejčastěji radost svým blízkým?

Nejraději nějakým neočekávaným dárkem, po kterém dlouhodobě prahnou. A jinak doufám, že svým blízkým dělám také radost tím, že jsem.

Oblíbený citát.

Víte, jak zaručeně rozesmějete Pánaboha? Řekněte mu svoje plány.